

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Zmatečnost vytýkají dovolatelé proto, že při roku konaném v první stolici dne 29. dubna 1930 byl sepsán protokol takřka výlučně v nepřítomnosti senátu, že předseda se objevil jen na chvíli a vynesl průvodní usnesení, aniž četl důkazní návrhy, a proto zamítl všechny důkazy jako nerozhodné a nařídil výslech stran. Ze spisu vyplývá, že při onom roku nebyl vynesena rozsudek, že při následujícím jednání roku 30. prosince 1930 byl projednán spor znovu před změněným senátem, žalobkyně navrhla rozsudek pro zmeškání pro nedostavení se žalovaných podle § 399 c. ř. s. Žalobkyně pak přednesla to, co v žalobě a v přípravném spise a v protokolech ze dne 1. a 29. dubna 1930, a byla přečtena žalobní odpověď a také tvrzení žalovaných přednesené při roku konaném dne 29. dubna 1930. Rovněž při následujícím roku dne 24. února 1931, při němž byl vynesena rozsudek, a jenž se konal zase před změněným senátem, bylo podle obsahu protokolu provedeno řízení stejným způsobem jako při roku dne 30. prosince 1930. Rozsudek není tedy zmatečným proto, že soud nalézací, znova spor projednavší dne 24. února 1931, nebyl řádně obsazen. Nedostatečnost obsazení soudu při jiném roku mohla by způsobiti zmatečnost jednání při tomto roku, ale nikoli zmatečnost jednání, které bylo provedeno v jiném roku, při němž řízení bylo provedeno znova. Mohlo by tedy jíti jen o zmatečnost roku konaného dne 29. dubna 1930. Použití protokolu o dřívějším jednání při zmatečném roku neznámá nedostatečné obsazení soudu znova spor projednávajícího a může přijíti v úvahu jen jako vada řízení. Ale v tom směru dovolatelé nečiní v odvolání výtky. Odvolací soud neměl příčiny zabývatí se vadností podmíněnou použitím takového protokolu. Vytýkají-li dovolatelé teprve v dovolání, že senát použil zmatečného protokolu, je jejich výtka opožděná, ježto ji zmeškali v odvolání. Ostatně by tato závada neznámala vadu řízení odvolacího podle čís. 2 § 503 c. ř. s., ježto by tato okolnost nebyla na úkor úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci, any nižší soudy skutečně přihlédly k přednesu žalovaných ve zmatečném protokolu. Vždyť se tak stalo ve prospěch dovolatelů a sloužilo právě k vysvětlení věci.

Čís. 12202.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Nepříčí se dobrým mravům soutěže, označuje-li se obchodník technicky vzdělaný jako »kino-inženýr«.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Rv I 1201/31.)

Žalobě, by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se nadále užívání titulu, pokud se týče firemního nápisu »kino-ingenieur Dr. O.« na svých tiskopisech, dopisních papírech, obálkách a reklamních listech jakého-

koliv druhu a by byl uznán povinným tyto písemnosti v jeho rukou se nacházející, na kterých je natištěno pozastavené označení »kino-ingénieur Dr. O.« zničiti neb slovo kino z označení tohoto »kino-ingénieur« vyhladiti, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

Ne j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudily oba nižší soudy věc správně, pokud uznaly, že pro zdržovací a odstraňovací žalobní nárok je nerozhodné, zda jednal žalovaný obmyslně, či zda byl v dobré víře o tom, přičí-li se závadné jednání dobrým mravům soutěže, je-li klamavé a je-li způsobilé získati mu při soutěži přednost před jinými soutěžiteli. I v tom směru je posouzení správné, že nesejde na tom, zda věděl žalobce již dříve o používání závadného označování, a zda je před žalobou pozastavil, dále že je nerozhodné, zda došlo za sporu k soudnímu smíru, který žalobce, jenž při sepisování smíru přítomen nebyl, podle výhrady mu učiněné odvolal. Jde v první řadě o to, zda je označování žalovaného jako kino-inženýr v rozporu s dobrými mravy soutěže, tedy o právní posouzení. Žalovanému se nevytýká, že užíval v obchodním styku a také při reklamě akademických titulů, na něž má nárok, nýbrž že jich — jmenovitě titulu inženýrského — užíval v nevhodném spojení se slovem kino. Oba nižší soudy shodně uznávají, že nejde o jednání šalivé, nicméně však oba mají za to, že se toto jednání přičí dobrým mravům soutěže. Soud první stolice poukazuje k tomu, že prý nelze úpravu akademického titulu jako kino-inženýr, žalovaným vymyšlenou, srovnati s názorem o slušnosti a o dobrých mravech v hospodářském styku žádoucích, protože zřejmě směřuje k lákání zákazníků výslovným a nápadným upozorňováním na zvláštní odbornou způsobilost a kvalifikaci žalovaného, nehledíc ani k možnosti jakési degradace akademického titulu; ono spojení prý by mohlo v důsledcích vésti i k zesměšnění tohoto akademického titulu. Akademické tituly nebyly prý žalovanému propůjčeny na základě odborných znalostí a zkoušek z oboru kinematografie, také prý není zapotřebí k prodeji a montáži kinostrojů zvláštních odborných znalostí a vědomostí, jež by bylo lze získati jen studiem na vysoké škole technické; žalovaný, užívaje v obchodním styku akademických titulů jako vyznamenání, musí se prý při tom držeti obsahu listiny titul ten mu propůjčující a může tudíž za premiované výkony označovati jen ty, na které se ono vyznamenání vztahuje; v souzeném případě jest prý však titul, povolání atd. pro jakost zboží nebo výkonů úplně bez významu. Odvolací soud uvádí k odůvodnění svého názoru, že prý nelze srovnati s dobrými mravy soutěže, když žalovaný k označení svého, pouze obchodního, t. j. pouze prodejem a montáží kinostrojů se zabývajícího závodu používá inženýrského titulu, získaného nikoli výhradně pro obor kinematografie, a to v grafické úpravě takové, z níž je patrný zřejmý úmysl, vzbuditi pozornost kombinací slov kino-inženýr, ač obě k sobě jinak nepatří. S těmito důvody nižších soudů dovolací soud nesouhlasí. Především nesejde na tom, zda by bylo lze proti onomu označení činiti námitky s hlediska stavovského, které zde, kde běží o použití zákona

o nekalé soutěži, nepadá na váhu, protože o tom rozhodují docela jiné normy, právě tak jako nelze na př. tu řešiti, zda lze používání takových spojek schvalovati s hlediska jazykové čistoty. Tu jde výlučně o předpisy zákona o nekalé soutěži, a to o předpis § 1 cit. zákona, jak správně oba nižší soudy poznaly. Proto nelze přihlížeti k úvahám prvního soudu o tom, zda lze ono poznačení schvalovati s hlediska stavovského a zda by mohlo snad takové spojování — třeba nikoli právě toto spojení, jež je předmětem žaloby, — vésti k zesměšnění akademických titulů. Nemají-li však oba nižší soudy v zásadě námitek proti tomu, by se i v obchodním styku a i při reklamě nepoužívalo akademických titulů, pokud nositelé mají na ně nárok, jde skutečně jen o sdružení dvou nezávadných výrazů, v němž soudy vidí závadu, protože jinak upozorňování na zvláštní odborné vzdělání a na odbornou způsobilost je zajisté obsaženo také při takovém způsobu inserování, kde k vytýkanému sdružení nedošlo a kde by tedy nižší soudy proti němu neměly námitek, třeba by šlo také jenom o prodej hotových strojů a jejich montáž. Dovolací soud má za to, že ani v obchodě a dokonce ani při montáži odborné technické vzdělání a technické znalosti nejsou bez významu, ba že jak obchodníci s technickými odbornými studii a zkušenostmi, tak také kupující obecenstvo mohou míti na tom oprávněný zájem, by se na tyto mimořádné znalosti upozornilo tam, kde upozornění odpovídá pravdě. Třeba nebylo zvláštního titulu inženýrského a zvláštního studia pro obor kinematografie, přece zajisté je tento obor součástí vyšší skupiny strojího inženýrství, nehledíc k tomu, že vědecká práce žalovaného, jež byla předpokladem titulu doktorského, byla z tohoto užšího oboru. Nelze míti s hlediska soutěže námitek proti tomu, by obchodník technicky vzdělaný nezbudil pozornost obecenstva poukazem na toto vzdělání, což je právě účelem reklamy, a nestačí s hlediska zákona o nekalé soutěži k zákazu, že snad se upozornění stalo formou po jiné stránce nevhodnou, není-li volený způsob sám o sobě nemravný a proto nepřijatelný (na př. nemravná vyobrazení a pod.). Tomu tak v souzeném případě není. Proto bylo dovolání vyhověti, aniž bylo třeba zkoumati, zda bylo jednání žalovaného způsobilé poškoditi soutěžitele.

Čís. 12203.

Návrh na povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva bez udání, zda je navržen vklad, či záznam, jest jako nedostatečný zamítnouti. Předběžné vyřízení návrhu nařízením opravy podle §§ 84 c. ř. s., 78 ex. ř. nemá tu místa.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, R II 433/32.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel navrhl exekuci vnuceným zřízením práva zástavního, aniž udal, zda navrhuje vklad, či záznam. Nemohlo proto býti návrhu vyhověno podle § 88 ex. ř. a podle předpisů knihovního zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.